

РЕШЕНИЕ

№ 615

гр. София, 03.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 14.01.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **2405** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и сл. АПК.

Делото е образувано по жалба на А. З. срещу отказ за издаване на виза № ISB 1700271 от 26.10.2018г., издаден от завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в И.. В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен и се иска да бъде отменен, като с оглед разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ се правят твърдения, че отказът засяга основни права и свободи на чужденеца по ЕКПЧ, а именно правото на равенство по ЕКЗПЧО и други посочени актове. Излага подробни съображения в писмени бележки, в които се позовава на представени всички изискуеми документи, спазени предпоставките на закона, положително становище на ТД НС В.. На посочения в договора за наем адрес не била извършена проверка от полицейски служители, а бил проверен само адреса по седалището на търговското представителство в [населено място], който жалбоподателят не бил посочил в документите за виза. Предвид, че е представил доказателства за дейността и целите на пребиваването си, необосновано и с доказателства по делото, е обратният извод на ответника. Посещението на страната според жалбоподателя не било условие или изискване лицето, за да може лицето да осъществява функциите си на търговски представител в страната. Пзовава се на доказване от апликанта на банково удостоверение с изискуемата от закона минимална парична наличност по сметката. Пзовава се на приложена спрямо жалбоподателя пряка дискриминация на основата

на раса, народност, етническа принадлежност, произход, религия, гражданство, като същият е третиран по неблагоприятно, отколкото са третирани други лица, граждани на трети страни, при сходни обстоятелства. Иска съдът да постанови решение, с което да отмени отказа и преписката да се изпрати на длъжностно лице в Посолството на Република България в И. със задължителни указания за издаване на виза.

Ответникът счита, че следва да се прекрати производството на основание чл.10а, ал. 4 от ЗЧРБ. В случай, че съдът приеме жалбата за допустима, счита, че същата е неоснователна и следва да се отхвърли. Позицията се базира на разминаване в адресите по седалище на управление и адреса на жалбоподателя. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, да бъде съобразен с размера, фиксиран в наредбата за адвокатските възнаграждения.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши цялостна проверка на оспорения акт по реда на чл.168, ал.1 и ал.2 АПК вр. чл.146 от същия кодекс, от фактическа и правна страна приема следното: По допустимостта на жалбата

Оспореният отказ е връчен на лицето на 30.01.2018г., а жалбата против него е подадена в Административен съд-София-град на 13.02.2018г. и следователно е подадена в 14-дневния срок, по чл. 149, ал.1 от АПК и е процесуално допустима. По отношение на възражението за недопустимост доколкото жалбоподателят се позовава на нарушение на основни права по Конвенцията за правата на човека, по аргумент от чл.10а, ал.4 от жалбата е допустима.

По фактите съдът приема следното:

Процесният отказ за издаване на виза от 26.01.2018г. изх.№ ISB 1700271, постановен от Д. Х., ЗКС, Консул от Посолството на Република България в И., е постановен по подадено заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиване, подадено от А. З., гражданин на Ислямска Република П., [дата на раждане] Със заявлението е направено искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, като търговски представител на [фирма], представени са решение за регистрация на Търговско представителство, сертификат от БТПП, удостоверение за регистрация БУЛСТАТ, Удостоверение за регистрация на ТП в НАП, договор за наем, свидетелство за съдимост, медицинска застраховка, удостоверение за банкова сметка и наличие на парични средства по нея. Съгласно представените доказателства за регистрация на ТП, с решение от 11.07.2013г. е вписано в БТПП ТП с наименование Простор, със седалище Н., Руска федерация. Посочено е, че представител по пълномощие в РБългария е жалбоподателят Замер З., който е вписан на 02.10.2017г. като упълномощен представител. Търговското представителство се е представлявало по право от А. А. С., от А. Г. Я., търговски представител, гражданин на Руската федерация, а жалбоподателят е вписан като представител по пълномощие в РБългария. Приложено е и пълномощно от А. А. С., с нотариална заверка на подписа, дадено на жалбоподателя, да бъде търговски представител и да управлява и представлява ТП на [фирма] в РБ, с адрес на управление на представителството в [населено място], обл.В., [улица], ап.46 в РБългария. Представен е и сертификат от 11.10.2017г. за представителството от БТПП. Представителството на чуждестранното лице е вписано и в Регистър Булстат, със седалище в [населено място], а икономическата дейност е "консултантска дейност по стопанско и друго управление". Представен е и договор за наем от 12.10.2017г. между П. С. Р., с постоянен адрес в [населено място] и жалбоподателя, действащ чрез

пълномощник - друга българска гражданка М. Д. Н.. Предмет на договора е наема на апартамент № 17, в [населено място], обл.В., [жк], [жилищен адрес] срещу цена от 120 лв. месечно и за срок от 13 месеца, считано от датата на пресичане на границата на РБ от наемателя по виза Д. Договорът за наем е с нотариална заверка на подписите на наемодателя и представителя на наемателя. Представено е банково удостоверение от У. АД, че жалбоподателят е клиент на банката от 28.09.2017г. и има открита разплащателна банкова сметка в евро, с наличност към 17.10.2017г. 1397, 5 евро. Представена е полица за застраховка „злополука“ с медицински разходи за чужденци, издадена на 17.10.2017г. с териториален обхват Територията на Република България и срок на действие 1 година, лимит на отговорност 1000/60 000лв. за посочените рискове. Според представено удостоверение по чл.87, ал.6 от ДОПК от ТД на НАП-В. към 13.10.2017г. ТП Простор, представлявано от А. С. няма задължения. Съгласно полицейско удостоверение от столична дирекция на полицията в И. П. жалбоподателят няма криминално досие.

Макар и да се сочи в жалбата, по делото не се представят твърденията в жалбата доказателства за бизнес намеренията на жалбоподателя, относно които твърди, че е предоставил в БТПП годишен бизнес-план на представителството, план относно дейностите, които планира да извършва като търговски представител и други документи, въз основа на които му бил издаден актуален сертификат от БТПП.

След изискване от съда от страна на Дирекция Миграция - МВР са представени документи по съгласувателната процедура по заявлението за виза. В писмо на л.62 по делото подробно са описани извършените действия. Уточнено е, че в диалога по съгласувателната процедура, отначало на 17.11.2017г. е посочен адрес за пребиваване [населено място], кв.Надежда, №1, ап.17, домакин П. Р.. Впоследствие е уточнен друг адрес на пребиваване – [населено място], област В., ул. Ц. И., №1, ап.46. Извършена е проверка от служители на Четвърто РУ на ОДМВР В., при която е установено, че това е апартаментен комплекс „С. бийч“, като в посочения апартамент не е имало живущи към момента на проверката. Проведен бил разговор с управителя на комплекса, в който е заявено, че апартаментът е собственост на С. А. А., но не познава лице с името на жалбоподателя. Съгласно справка в информационната система на МВР руският гражданин А. С. е напуснал Република България на 16.11.2017г. през ГКПП Аерогра В..

Съгласно справка относно проверка на искане за издаване на дългосрочна виза на чужденец рег.№ 365p-1751/11.01.2018г. на началник сектор „Миграция“, ОДМВР В. - л.45 от делото, мнението е отрицателно, чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, а мотивите са, че е посетен заявеният адрес, но е установено, че е посетен заявеният адрес, но е установено, че собственикът на жилището не е в страната, поради което не е проведен разговор с него относно начина на сключване на договора за наем. Като седалище на търговското представителство е посочен същия адрес, но при проверката не са събрани данни за характера на дейността, която ще извършва апликанта. Справките в АИС „Граничен контрол“ показват, че няма данни апликантът да е посещавал РБългария т 2007г. до момента. Не е представено доказателство за достатъчно средства за финансова издръжка. Предвид факта, че няма доказателства за необходимостта търговски представител на руска фирма да е пакистански гражданин, който не е посещавал България, съгласуващият заявлението орган счита, за вероятно лицето да не декларира истинската цел за пребиваването си и да използва фиктивно основанието търговско представителство на чуждестранно търговско дружество.

Видно от оспорения отказ с изх.№ IEV 18014143, визата е отказана на основание чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, а в бележки е посочено, че: „Целта на заявеното пребиваване не е доказана. Анализът на документите и направените от апликанта изявления не доказват по категоричен начин бъдещи бизнес намерения. Налице са основателни съмнения за заобикаляне на визовия режим чрез формално изпълнение на критериите". Съдът цени посоченото като мотиви за отказа за виза.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Отказът е издаден от компетентен орган по чл.9г, ал.1 ЗЧРБ - Д. Х., първи секретар, завеждащ консулска служба в посолството, в изпълнение на Заповед № 7/13.07.2017 г. на посланика в И. и Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на вътрешните работи.

Съгласно чл. 9ж, ал.1 ЗЧРБ, за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването, по образец, определен с наредбата по чл.9е, ал. 1 – образец по. Приложение 2 към чл.12, ал.1 от НУРИОВР.

В случая от кандидата е подадено заявление, на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, в което като цел на пребиваването е посочено „търговски представител“ и са приложени съответните документи.

С обжалвания отказ е разгледано допустимо заявление, към което е приложен валиден документ и други изискващи се документи по чл.13 и чл.14 от Наредбата.

Формално е спазена изискващата се форма тъй като отказът е издаден по предвидения в чл.34,ал.1 от Наредбата образец – Приложение 7. Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ – обективирани в частта „бележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, в който се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображенията засягащи интересите на националната сигурност. В Инструкцията за условията и реда на съгласуване на заявленията за издаване на визи са регламентирани съгласувателните процедури с оглед произнасянето по заявления за издаване на визи.

Съгласно чл.24, ал.1, т. 6 ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл.15, ал.1 и са представители на чуждестранни търговски дружества, регистрирани в Българската търговско-промишлена палата, след проверка и оценка на представените документи относно активност и данъчна изрядност на дружеството, и относно планираните дейности на представителството.

Съгласно посоченото материално-правно основание в процесния отказ - чл. 10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато: "не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит".

Становището за отказ, дадено в хода на съгласувателната процедура от органите на Дирекция - Миграция - МВР, кореспондира и обосновава мотивите на самия отказ, а именно, че не се доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване на

пакистанския гражданин с търговското представителство на руско дружество в Република България. Съдът намира, че заключението на съгласуващия орган от сектор „Миграция“ на ОДМВР В., съответства на доказателствата и липсата на конкретизация на упълномощаването и отношенията между руския и пакистанския гражданин във връзка с представляването на руското дружество. Предвид факта, че няма никакви доказателства търговския представител на руското дружество да е жалбоподателя, който няма данни да е посещавал България и да има отношение към дейността на „Простор“, то е обосновано предположението, че вероятно не е декларирана истинската цел на пребиваване в РБългария и съответно не е доказана достоверна цел на пребиваване.

Така упълномощаването му от руския гражданин за търговски представител е формално, без съответстващо съдържание за конкретни дейности, които следва да извършва. В тази връзка следва да се отбележи, че упълномощаването му за търговски представител няма данни да е свързано с възмезден договор за предоставяне на услуги и извършване на дейността като търговски представител и следователно е безвъзмездно, което не съответства на никаква житейска и икономическа логика, както и не се открива логика тъкмо жалбоподателя да представлява това дружество, с което не се доказва никаква връзка и необходимост.

В случая от жалбоподателя се установява единствено, че е вписан като търговски представител на чуждестранно юридическо лице в регистъра на БТПП. По делото няма доказателства каква дейност конкретно реално осъществява представителството на чуждестранното юридическо лице, а данни за това в какво ще се изразява дейността на жалбоподателя като търговски представител не са представени. Предметът на дейността, която жалбоподателят е следвало да осъществява, не може да се конкретизира от съдържанието на Решение за вписване в единния търговски регистър на Българска търговско-промишлена палата за вписване на търговско представителство с наименование „Простор“, със седалище в Руската федерация, тъй като в това решение дейността на представителството е описана твърде общо - обсъдена по фактите. Освен това при положение, че според регистрираната дейност, вписана в българските регистри, дейността на търговското представителство е свързана с консултации по управление и стопанска дейност, то не става ясно какво налага жалбоподателят да пребивава на територията на България, за да упражнява дейността си като търговски представител. Заявеното по заявлението (отбелязано на първа страница), че фирмата се занимава с производство на мебели в А. и жалбоподателят щял да отговаря за рекламата и продажбата на мебелите в РБ не се доказва по делото. Поради това е останала неустановена действителната цел на престоя му в България.

Дори и формално да е налице втората предпоставка на хипотезата – достоверност на условията на престоя, предвид откритата банкова сметка с наличност по нея и сключен договор за наем, то при недостоверна цел на този престой, не са изпълнени условията да се издаде исканата виза.

По отношение на възражението, че не е проверен адресът, посочен от жалбоподателя, на пребиваването му, а адресът на търговското представителство, съдът намира за правилен в случая подходът на служителите на сектор „Миграция“, ОДМВР В., да проверят именно адресът на търговското представителство, за чийто представител е вписан жалбоподателя, за да установяват неговата дейност и евентуално връзката на жалбоподателя с него, вместо да проверяват адреса по договора за наем, който

договор действа от момента на влизане на жалбоподателя в страната и той няма как да е там, при положение, че кандидатства за виза и заявлението му се проверява. Проверката на адреса на търговското представителство не установява никаква негова конкретна дейност и жалбоподателят като търговски представител е непознат. Този адрес представлява апартамент, собственост на представляващия по право търговското представителство руски гражданин С. А. А., което не допринася за изясняване на дейността на представителството със седалище в този апартаментен комплекс.

Необосновано е оплакването, че процесният отказ е немотивиран, видно от посоченото в бележки след правното основание - чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Направеното изявление в мотивите на административния орган е достатъчно конкретно и у дало възможност на лицето да разбере основанията за отказ срещу които е изложил съображения в жалбата. Преди издаването на акта, е била извършена съгласувателната процедура между отделните компетентни органи и фактическата обстановка е била изяснена. Специфичното изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразеното становище на Дирекция "Миграция" допълват мотивите на оспорения отказ, тъй като мотивите могат да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт.

Предвид на изложеното съдът не намери, че е нарушено правото на защита, или каквото и да е друго процесуално право на жалбоподателя, предвидено по националното право или по чл.6, ал.1 от Конвенцията.

Необосновано се твърди, че по отношение на жалбоподателя е осъществена пряка дискриминация, като същия бил третиран по-неблагоприятно, отколкото са третирани други лица, граждани на трети страни, при сходни обстоятелства. Такива данни не са налице по делото.

Освен горното, що се касае до защитените права по Конвенцията и оплаквания за нарушаването им, ЕСПЧ във връзка с ч. 2, параграф 1 от Протокол 4 към конвенцията, е посочил, "Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци" - така по делото *S. v. L.*, пар 99, както и *C. v. UK*, параграф 73. Конвенцията гарантира по чл. 2 от Протокол № 4, право на всеки гражданин, който свободно се намира на територията на дадена държава, да се придвижва свободно и свободно да избира своето местоживее в нея, а в чл. 3, т. 2 предвижда, че никой не може да бъде лишен от правото да влезе на територията на държавата, на която е гражданин. Международният пакт за граждански и политически права, в сила за България от 23.03.1976 г., също гарантира - чл. 12 и 13, правото на всеки, който се намира на законно основание на територията на една държава, да се придвижва свободно в нейните предели, правото да напусне свободно пределите на всяка страна, включително и своята, както и правото, да не може да бъде произволно лишен от правото да влезе в собствената си страна, но не предвижда право на чужденеца на влизане и пребиваване в друга държава. Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на

дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Такова право не е предвидено и в Х. на основните права на Европейския съюз.

В националното право няма действаща правна норма, в това число и международен договор, който пряко да създава права на чужденеца за пребиваване на територията на страната. Следователно, не е налице субективно право, което да бъде нарушено от отказа да се разреши право на дългосрочно пребиваване в страната.

Жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

Предвид изхода на делото и претенцията за разноски, от юрисконсулта осъществяващ процесуално представителство за ответника, такива следва да му се присъдят в размер на 100 лв. съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. З. срещу отказ за издаване на виза № ISB 1700271 от 26.01.2018г., издаден от завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в И..

ОСЪЖДА А. З. да заплати на Министерство на външните работи юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 100 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: